

Arrest

nr. 82 356 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kabardeense origine te zijn. Uw man, M. N. (...) (O.V. X) is van Tsjetsjeense origine en is afkomstig uit Grozny, Tsjetsjenië.

Op 24 januari 2006 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Volgens jullie verklaringen werd uw man, M. N. (...) (O.V. X) in uw land van herkomst lastig gevallen door de structuren omwille van zijn werk als ex-lijfwachter van president Yandarbiyev tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Op 10 oktober 2006 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen u vervolgens beroep instelde bij toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Echter, de Vaste Beroepscommissie bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 20 april 2007. Uw eerste asielaanvraag werd door de Belgische

asielinstancies onder meer geweigerd omwille van de ongeloofwaardigheid van uw mans verblijf in uw land van herkomst in de desbetreffende periode en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw man onderling met betrekking tot uw poging tot registratie in Ingoesjetië. Eveneens bleken er tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot omtrent de reden van de inval bij uw ouders in Terek. Bovendien waren er enkele ongeloofwaardigheden in de verklaringen van uw man omtrent zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in juni 2004, en kon hij evenmin enige documenten die zijn verblijf in Ingoesjetië of Kabardino-Balkarië ondersteunden, voorleggen.

Na deze negatieve beslissing vroeg u op 21 april 2008 samen met uw man voor een tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstancies. Wederom werd op 18 december 2008 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen u vervolgens beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in haar arrest van 21 april 2009. Uw daaropvolgende beroep bij de Raad van State werd verworpen op 11 juni 2009. Uw tweede asielaanvraag werd ongeloofwaardig geacht door de verschillende Belgische asielinstancies onder meer op basis van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw man op het Commissariaat-generaal en zijn eerder gegeven verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn reden om naar Nederland te gaan en daar asiel aan te vragen. Eveneens bleek hij vage kennis te hebben met betrekking tot een convocatie die op zijn naam aangekomen was, noch toonde hij aan dat zijn neef in Nederland het statuut van Vluchteling bekomen had omwille van zijn lemen.

Op 8 juni 2011 vroeg u voor een derde maal asiel aan maar dit resulteerde in een weigering tot inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 14 oktober 2011 vroeg u tenslotte voor een vierde maal asiel aan op basis van verschillende documenten die u en uw man verkregen hadden en die jullie asielaanvragen zouden ondersteunen.

U en uw man legden vervolgens volgende documenten neer op het Commissariaat-generaal: de geboorteaktes van uw kinderen, foto's van uw mans werk als lijfwacht van Yandarbiyev, een brief van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen, een brief van het UNHCR, de hoge commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties, een brief van de weduwe van president Yandarbiyev, een brief van de NGO 'Echo van de oorlog', een brief van de mensenrechtenorganisatie, het Tsjetsjeense Mensenrechtencentrum, een brief van de broer van president Yandarbiyev, een brief van de neef van uw man, een brief van het tijdschrift 'Dosj' en een USB-stick met beelden van Yandarbiyev tijdens een reis naar Moskou waarop ook uw man te zien is."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op de problemen van uw man, M. N. (...) (O.V. 5.870.020) steunt.

In het kader van de door hem ingediende vierde asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat de documenten die jullie voorlegden en jullie verklaringen de ongeloofwaardigheid waarmee jullie vorige asielaanvragen behept waren, niet konden herstellen.

Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in

de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest nog steeds dat u opnieuw problemen zal krijgen met de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw vroegere werk als lijfwacht van Yandarbiyev, jullie familieband en uw persoonlijke ruzie met huidig president Kadirov. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat uw verklaringen en de documenten die u voorlegt de ongeloofwaardigheid waarmee uw vorige asielaanvragen behept waren, niet kunnen herstellen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Zo werd u wederom gevraagd wie u en bijgevolg ook uw moeder precies lastig valt waarop u zegt dat het 'structuren' zijn. (CGVS p. 11) Specifieker kan u het niet zeggen want uw moeder heeft daar geen verstand van. (CGVS p. 11) U werd vervolgens gevraagd wie u in een oproepingsbrief, die besproken werd tijdens uw tweede asielaanvraag, opriep, om op die manier de precieze instantie te achterhalen die u viseert, waarna u stelt dat u het niet weet. (CGVS p. 11) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw uitleg hoegenaamd niet. Zo mag er van een asielzoeker immers verwacht worden dat hij op zijn minst weet wie hem viseert, en indien die kennis hem ontbreekt, hieromtrent opzoekingen doet en informatie verwerft. U vervult deze verwachting echter niet hetgeen onaanvaardbaar is voor het Commissariaat-generaal aangezien u een document in handen gehad heeft, zijnde de convocatie, waarop vermeld stond bij wie u werd opgeroepen. U kon dus zonder veel problemen te weten komen wie u opgeroepen had of wie u wou spreken, maar heeft dit toch nagelaten. Uw desinteresse in de identiteit van de instantie die u viseert doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid aangezien men redelijkerwijs kan verwachten dat een persoon die geviseerd wordt door een onbekende instelling 2 waardoor hij vreest voor zijn leven, op zijn minst wilt weten wie precies hij moet vrezen. Eveneens kon u niet vertellen wanneer die structuren langskwamen bij uw moeder, enkel dat het ongeveer drie maanden geleden was, noch kan u zeggen hoeveel keer dat zij sinds uw vorige interview op het Commissariaat-generaal werd lastig gevallen. (CGVS p. 10) U stelt dat men zo iets niet kan optellen aangezien zij regelmatig bij haar komen, iets vaker dan één keer om de twee maanden. Uw vaagheid betreffende kernelementen van uw asielaanvraag, namelijk de identiteit van uw belagers en de details omtrent de problemen van uw moeder, ondergraven uw geloofwaardigheid verder.

Vervolgens stelt u dat u actueel nog problemen zou kennen in uw thuisland want u veronderstelt dat Kadirov u niet graag heeft omwille van jullie persoonlijke ruzie na de eerste Tsjetsjeense oorlog. (CGVS p. 14) U stelt dat Kadirov zich zou willen wreken voor het feit dat u hem niet toeliet uw nummerplaten te filmen. (CGVS p. 14) Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u deze ruzie in uw vorige asielaanvragen niet ter sprake brengt hetgeen bijzonder opmerkelijk is. Zo mag er verwacht worden van een asielzoeker dat hij gelijke en gedetailleerde verklaringen met betrekking tot de reden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en bijgevolg de onmogelijkheid om terug te keren, in elke fase van zijn asielprocedure vermeldt. U vergeet uw persoonlijke ruzie met huidig president Kadirov te vermelden in uw vorige interviews terwijl dit één van de redenen betreft waarom u vandaag de dag niet zou kunnen terugkeren. U stelt dat u deze ruzie vergat te vermelden aangezien u meende dat hetgeen u vertelde voldoende zou zijn. (CGVS p. 14) Deze verklaring voor uw ommissie kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen. Zo is een persoonlijke ruzie met de huidige president van Tsjetsjenië, hetgeen één van de redenen is waardoor een terugkeer naar uw land van herkomst volgens u uitgesloten wordt, een asielincident van dermate groot belang dat het normalerwijze vermeld zou worden tijdens uw vorige interviews. Deze vergetelheid tast wederom de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan. Met betrekking tot de documenten wil het Commissariaat-generaal er op wijzen dat door u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorgelegde documenten niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

De foto's en het filmpje op de USB-stick waarop u te zien bent samen met Yandarbiyev stelt het Commissariaat-generaal enkel vast dat u in het verleden voor hem gewerkt heeft, hetgeen niet door het Commissariaat-generaal werd of wordt betwist. Deze foto's en beelden attesteren echter op geen enkele wijze de problemen die u verklaarde gehad te hebben nadat u ophield voor Yandarbiyev te werken.

Wat betreft een brief van de weduwe van president Yandarbiyev, een brief van de NGO 'Echo van de oorlog', een brief van de mensenrechtenorganisatie 'het Tsjetsjeense Mensenrechtencentrum', een brief van de broer van president Yandarbiyev, een brief van uw neef en een brief van het tijdschrift 'Dosj', wil het Commissariaat-generaal vooreerst opmerken dat deze brieven geschreven zijn door vrienden of familie ter bevestiging van uw voormalige job als lijfwacht en uw daaropvolgende problemen. Hoewel niet betwist wordt dat deze mensen voor de betreffende organisaties werken en/of familie zijn van ex-president Yandarbiyev, en evenmin de waarde van deze organisaties in vraag wordt gesteld, meent de Commissaris-generaal dat de waarde van deze documenten alleen al om uw persoonlijke banden beperkt is. Zo verklaart u familiebanden te hebben met de weduwe en broer van de

president Yandarbiyev, (CGVS man p 6 en 8) en met M. E. (...), uw neef. Eveneens kent u de verschillende personen van de mensenrechtenorganisaties die voor u deze brieven geschreven hebben omwille van uw vroegere werk, of via uw nicht en zus die voor zulke mensenrechtenorganisaties werken. U kent Z. G. (...) van de 'Echo van de oorlog'-organisatie persoonlijk en zij is op de hoogte van uw problemen door uw verklaringen. (CGVS p. 7) Ook uw nicht werkte bij deze organisatie. (CGVS p. 9) Taramov Mairbek van de mensenrechtenorganisatie 'het Tsjetsjeense Mensenrechtencentrum' kent u van toen u nog bij Yandarbiyev werkte. (CGVS p. 7 en 8) U kende elkaar goed. (CGVS p. 7) Betreffende de brief van het tijdschrift 'Dosj' stelt u eveneens dat men op de hoogte is van uw problemen door uw eigen verklaringen en de verklaringen van uw nicht, met wie de hoofdredacteur van dit tijdschrift goede contacten heeft. (CGVS p. 9). Een ander element welke de waarde van deze documenten beperkt is het feit dat de verklaringen over uw problemen in de documenten kennelijk gebaseerd zijn op uw verklaringen. Dit blijkt deels uit uw verklaringen tijdens het gehoor (CGVS,p.9), en ook en vooral uit het feit dat de verklaringen over uw problemen in de diverse documenten quasi identiek zijn, waaruit moet afgeleid worden dat deze ingegeven zijn door uw verklaringen, en niet op basis van objectief bekomen inlichtingen vanwege deze personen en organisaties.

Wat de brief van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen betreft, blijkt ook dit document gebaseerd te zijn op uw verklaringen, en uw vrouw verklaart dat jullie de brief van het UNHCR, de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties, via dit Comité verkregen hebben. (CGVS vrouw p. 3) Dit laatste document stelt daarenboven enkel vast dat in Tsjetsjenië bepaalde groepen een risico lopen op de schending van mensenrechten, waaronder verwanten van strijders en personen die een officiële positie hadden in de administratie van Maskhadov. Nergens wordt er melding gemaakt van uw problemen, noch wordt u of president Yandarbiyev ergens vermeld, waaruit kan afgeleid worden dat 3 dit document enkel in het algemeen de risicovolle groepen in uw land van herkomst wilt opnoemen, zonder zich specifiek op uw problemen te richten. Wat betreft de informatie aanwezig in beide documenten, andere dan de feiten gebaseerd op uw verklaringen, moet vastgesteld worden dat deze informatie niet bewist wordt. Het betreft hier informatie over uw functie als lijfwacht van Yandarbiyev in de periode 1994-1996. Het Commissariaat-generaal wil hier in alle duidelijkheid nogmaals opmerken dat uw job als lijfwacht van Yandarbiyev in geen enkele beslissing van het Commissariaat-generaal ter discussie stond. Het volstaat echter niet een bepaald profiel te hebben (in casu gewerkt voor een bepaalde Tsjetsjeense president, familie van hem is, of, zoals uw vrouw, een strijder in zijn familie heeft) om een statuut te bekomen. Het is aan de asielzoeker om door zijn verklaringen en eventueel documenten aan te tonen dat hijzelf specifiek problemen kende in zijn land van herkomst, waarvoor hij actueel internationale bescherming nodig heeft en inroept. In uw dossier werd onder meer getwijfeld aan uw verblijfplaatsen tijdens uw onderduikperiode waardoor bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen in uw land van herkomst in twijfel getrokken werd. Uw ongeloofwaardigheid werd verder bezwaard door onder andere uw afwijkende verklaringen op het Commissariaat-generaal, tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw vrouw en ongeloofwaardigheden in uw asielrelaas, hetgeen u werd uitgelegd in de verschillende beslissingen van het Commissariaat-generaal, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is aan de asielzoeker om aan te tonen dat hij vervolging vreest in zijn land van herkomst, waarin u ook bij deze vierde asielaanvraag niet slaagde. De in de brief van het BCHV opgeworpen argumenten met betrekking tot deze feiten (p.6-11) wegen volgens de Commissaris-generaal echter niet op tegen de verschillende aangehaalde, zowel door het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besproken elementen die wijzen op een ongeloofwaardig vervolgingsrelaas en ongegronde actuele vrees. De Commissaris-generaal kan dan ook niet akkoord gaan met de stelling dat op niet-essentiële elementen werden gefocust (brief BCHV,p.11), omdat zowel de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen, als de verblijfplaats in de periode voor de vlucht, essentiële elementen zijn in de appreciatie van de actuele vrees. Elementen van ongeloofwaardigheid of onduidelijkheid hierover hebben tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geleid. Uw nieuwe elementen, zijnde uw verklaringen en documenten herstellen deze ongeloofwaardigheid bijgevolg niet, omwille van de hierboven uiteengezette redenen.

De geboorteaktes van uw kinderen, Mu. (...) en I. (...), attesteren verder enkel hun identiteit, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van voornoemde redenen kunnen de nieuwe elementen die de aanleiding tot uw vierde asielaanvraag vormden, zijnde uw verklaringen en de neergelegde documenten, de ongeloofwaardigheid waarmee uw vorige asielaanvragen behept waren, niet herstellen. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M. N.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 82 355 van 31 mei 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. N. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen, zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet exact kan vertellen welke mensen hem en zijn familie lastigvallen, antwoordt verzoeker dat hij heeft gezegd dat het de "structuren" zijn en dat het mensen in camouflage-uniform betreft.

Hij legt uit dat mensen die ernstige mensenrechtenschendingen plegen in Tsjetsjenië zich niet altijd kenbaar maken en dat het niet steeds duidelijk is om welke ordedienst het juist gaat; hij verwijst hiervoor naar het Cedoca-document.

De Raad benadrukt dienaangaande dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker; de bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004) en het is aldus verzoeker die door een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken.

Zo mag er van een asielzoeker verwacht worden dat hij op zijn minst weet wie hem viseert, en indien die kennis hem ontbreekt, hieromtrent opzoekingen doet en informatie verwerft, te meer aangezien verzoeker een document in handen heeft gehad - zijnde de convocatie- waarop vermeld stond bij wie hij werd opgeroepen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aldus laat gelden dat mensen die ernstige mensenrechtenschendingen plegen in zijn land van herkomst zich niet altijd kenbaar maken en dat het niet steeds duidelijk is om welke ordedienst het juist gaat, wijst de Raad er op dat verzoeker zonder veel problemen te weten kon komen wie hem opgeroepen had of wie hem wou spreken, gezien hij een convocatie in zijn bezit heeft gehad waarop werd vermeld wie hem opriep; verzoeker heeft dit evenwel nagelaten.

Aangaande de convocatie, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij vermoord zou zijn geweest indien hij daarop was ingegaan; hij stelt tevens dat hij niet wist wat de convocatie betekende, dat het voor hem niet uitmaakte wie ze verzonden had en dat er verschillende groeperingen zijn die hem mogelijk zouden willen vermoorden.

Deze stellingen –evenals de stelling in zijn verzoekschrift dat zijn moeder "niet het verschil zou kunnen zien tussen de verschillende ordediensten die actief zijn in Tsjetsjenië"- bevestigen slechts verzoekers onaannemelijk vage kennis, evenals zijn desinteresse voor wie hem zou viseren.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten dat verzoekers gebrekkige kennis en nalatige handelingen daaromtrent wijzen op een desinteresse in zijn hoofde. Deze vaststellingen doen volgens de Raad dan ook afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid aangezien men redelijkerwijs kan verwachten dat een persoon die geviseerd wordt door een onbekende instelling waardoor hij vreest voor zijn leven, minstens wilt weten wie precies hij moet vrezzen.

Verzoeker is verder van mening dat het niet onlogisch is dat hij niet weet hoe vaak zijn moeder wordt lastiggevallen, omdat zij "slechts telefonisch contact" hebben. Hij voegt er aan toe dat de bezoeken om de twee à drie maanden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet kon vertellen wanneer die "structuren" langskwamen bij zijn moeder, noch kon hij zeggen hoeveel keer zij sinds zijn vorige verhoor op het Commissariaat-generaal werd lastiggevallen.

De Raad benadrukt dienaangaande dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Dat verzoeker en zijn moeder "slechts telefonisch contact" hebben, kan dan ook geenszins verzoekers gebrekkige kennis verschonen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers belagers in 2012 nog zo vaak zouden langskomen aangezien hij reeds in 2006 zijn land van herkomst heeft verlaten en er sinds 2003 ondergedoken leefde.

Dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft aangaande het aantal keer dat zijn moeder werd lastiggevallen, zijnde een element dat de kern van zijn asielrelaas raakt, keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees.

Verzoeker legt uit dat hij zijn aanvaring met huidig president Kadirov niet vermeldde in de vorige asielaanvragen omdat hij ervan overtuigd was dat zijn aanvragen al voldoende gestoffeerd waren.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk doet en dit reeds van bij het eerste verhoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

De commissaris-generaal heeft aldus terecht besloten dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een persoonlijke ruzie met de huidige president van Tsjetsjenië onvermeld zou laten tijdens zijn vorige verhoren indien deze feiten werkelijk zijn actuele vrees zouden uitmaken.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de eerste beslissing van de commissaris-generaal -waarnaar de bestreden beslissing verwijst- gebaseerd was op het feit dat de werkelijke verblijfssituatie van de familie N. (...) vóór hun komst naar België, niet kon worden vastgesteld en hij besluit dat "ondanks deze uitgebreide argumentatie en het feit dat er geen beroep werd ingesteld tegen de eerste weigeringsbeslissing omdat deze niet ontvangen werd door verzoeker, wordt er niet geantwoord in de bestreden beslissing"; dit schendt volgens verzoeker de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal wel degelijk motiveert waarom de brief van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) de ongeloofwaardigheid van verzoeker niet herstelt.

Zo stelt de bestreden beslissing vooreerst dat dit document gebaseerd blijkt te zijn op verzoekers verklaringen en niet op basis van objectief bekomen inlichtingen vanwege deze organisatie.

Verder bevat de bestreden beslissing nog de volgende motivering omtrent de brief van het BCHV:

"De in de brief van het BCHV opgeworpen argumenten met betrekking tot deze feiten (p.6-11) wegen volgens de Commissaris-generaal echter niet op tegen de verschillende aangehaalde, zowel door het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besproken elementen die wijzen op een ongeloofwaardig vervolgingsrelaas en ongegronde actuele vrees.

De Commissaris-generaal kan dan ook niet akkoord gaan met de stelling dat op niet-essentiële elementen werden gefocust (brief BCHV, p.11), omdat zowel de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen, als de verblijfplaats in de periode voor de vlucht, essentiële elementen zijn in de appreciatie van de actuele vrees. Elementen van ongeloofwaardigheid of onduidelijkheid hierover hebben tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geleid. Uw nieuwe elementen, zijnde uw verklaringen en documenten herstellen deze ongeloofwaardigheid bijgevolg niet, omwille van de hierboven uiteengezette redenen."

De Raad benadrukt dienaangaande nog dat verzoekers eerste aanvraag werd afgewezen, door de commissaris-generaal op 10 oktober 2006 en door de Vaste Beroepscommissie op 20 april 2007; ook verzoekers tweede asielaanvraag werd op 18 december 2008 door de commissaris-generaal en op 21 april 2009 door de Raad verworpen; verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd eveneens afgewezen op 11 juni 2009; verzoekers derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen op datum van 16 juni 2011.

Het staat bijgevolg vast dat de beoordeling van de eerdere asielaanvragen definitief is in de rechtsorde en dat de kritiek van verzoeker ertegen, derhalve laattijdig is; de Raad heeft dan ook niet de bevoegdheid deze beoordeling over te doen.

In het kader van het onderhavige beroep inzake de vierde asielaanvraag kan aldus enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal inzake de vierde asielaanvraag wel degelijk rekening hield rekening met alle stukken voor de behandeling van de zaak, inclusief het advies van BCHV zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen.

De loutere herhaling in het verzoekschrift van de argumenten vervat in de brief van BCHV en de loze opwerping dat de commissaris-generaal niet antwoordt op deze "uitgebreide argumentatie", is dan ook geen dienstig verweer.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat de door verzoeker ingediende nieuwe documenten niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en om de eerdere weigeringsbeslissingen alsnog te kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de overige voorgelegde brieven en verklaringen slechts een beperkte bewijswaarde hebben, gelet op verzoekers persoonlijke banden met de brieveschrijvers en ook gezien deze brieven werden opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen, waardoor ze dan ook bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. De foto's en het filmpje op de USB-stick bevestigen slechts dat verzoeker in het verleden gewerkt heeft voor Yandarbiyev, maar vormen inderdaad geen begin van bewijs van verzoekers voorgehouden beweerde problemen.

De Raad merkt op dienaangaande op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift deze motivering onbesproken laat; deze blijft dan ook onverminderd overeind en de Raad neemt deze over.

Voor het overige stelt de Raad nog vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 16 januari 2012 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. *Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.*

Er is derhalve geen reden om zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE